

א) [לקמן ט, ג] [ע"י מוס']
לפי ד"ה מהו, א) [כרימות
יח: כו, ג] (ד) ממות כ,
ב) [לקמן יב: ג, א] [לקמן
יג: ג, א] ויקרא טו,
ח) [לקמן יג: ג, ט] וישע
מוס' ז"ק קב. ד"ה אין
ומוס' רש"י ב"מ ב, ד"ה שנים
ומוס' רש"י ב"ב ב, א.

הגהות הב"ח

א) במשנה מוסף עליהן
של יום הכפורים שהוא
מכפר על הטהור:

גליון הש"ס

הוסיף ד"ה חייב וכו'
בהקפת הראש חייב אף
במספרים. לפי נראה
דגם במלקט ורהיטני חייב
כיון דלא מקשי ראש לקון
לענין מספרים מ"ל לפטור
בראש במלקט ורהיטני אף
דמוס' כתבו אחר כך וליכא
למימר דשרי במספרים וכו'
דהקפת הראש אסור
במלקט כרי דר"ל דלענין
מספרים אהקס ולמלקט לא
אתקש. היינו דאתקש רק
לענין המפורש בקרא ו'
דלא תשחית דבני השחתה
ולמלקט לא אתקש. אבל
בהיפך לומר דלמלקט
אתקש ולמספרים לא
אתקש מה"ט לחלק וא"כ
למה דפקשי בש"ע סי'
קפ"א ס"ג דראוי למוס'
להאזינים צדקת הראש
במספרים הי"ג יש לאסור
במלקט וא"כ יהיה אסור
למקום פאות הראש וצ"ע
לדינא וכתבנו מזה
במשנה:

ג א מיי פ"א מה'ל
שגגות הלכה ט סמג ענין
רעו:
ד ב מיי פ"א מה'ל
תשובה הלכה ב:
ה ג מיי פ"א מה'ל
שגגות הלכה ט:
ו ד מיי פ"א מה'ל
עכ"ס הלכה א סמג לאוין
נז טוש"ע י"ד סי' קפ"א
ספק א:

מוסף רש"י

חייב על הראש שתיים.
על הקפת הראש חייב שמי
מלקויות, דשמי פאות י"ג לו
לראש, שהראש כשמי
תמיכות, מקום השיער
תמיכה אחת ומקום הפנים
והזקן תמיכה אחת,
ומתחברות זו עם זו נלד
האזן מלפניו, מקום
שלישית טפ"ל"א וסג נקרא
פאה ששם סוף הראש
מקום חיבור הפרקים,
ומנא שש לו שמי פאות,
צידעה מכאן וצידעה מכאן,
וחייב עליהן ששים (מכות
כ. ע"ש).

רבינו חננאל

מכדי תנא ממכות
סליק. כלומר
מסכת מכות השלים.
מ"ט פתח אחריה מ"ס
שבועות. ופשטנא אידי
דתנא במכות וחייב

מכדי תנא ממכות סליק. אע"ג דקיימא לן (ע"ז דף א.) דכתיבי
מסכתות און סדר למשנה ה"מ לענין מחלוקת ואחר כך
סמס שרבי לא שנה לתלמידיו המסכתות על הסדר אבל אחר
שנאון סדרן על מכוון זהויותן זו אחר זו (ע"ז דף א.) **חייב על הראש**

על טהור שאכל את הטמא. אדם טהור שאכל את הקודש טמא
וצגמרא [ט:] מפרש מנא ליה. ואף על פי שאין זה חיוב כרת ניתנה
כפרה זו על כך: **כל השעירים כפרתן שוה.** כל שעירי מוספין
בין שעיר הנעשה בחוק דיוס הכפורים בין של רגלים בין של ראשי

על הטהור שאכל את הטמא (ר' מאיר אומר
כל השעירין כפרתן שוה על טומאת מקדש
וקדשיו היה ר"ש אומר שעירי ראשי חדשים
מכפרים על הטהור שאכל את הטמא ושל
רגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא
בתחלה ולא בסוף ושל יום הכפורים מכפר
על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה
ידיעה בסוף (אמרו לו מהו שיקרבו זה
בוה אמר להן יקרבו אמרו לו הואיל ואין
כפרתן שוה היאך קרבין זה בוה אמר להם
כולן באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו
ר"ש בן יהודה אומר משמו שעירי ראשי
חדשים מכפרין על הטהור שאכל את
הטמא מוסף עליהן של רגלים שמכפרין
על טהור שאכל את הטמא ועל שאין בה
ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מוסף עליהן
של יום הכפורים (א) שהן מכפרין על הטהור
שאכל את הטמא ועל שאין בה ידיעה
לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה
בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף אמרו
לו מהו שיקרבו זה בוה אמר להם הן
אמרו לו אם כן יהיו של יום הכפורים
קרבין בראשי חדשים אבל היאך של
ראשי חדשים קרבין ביום הכפורים לכפר
כפרה שאינה שלה אמר להם כולן באין
לכפר על טומאת מקדש וקדשיו ועל זדון
טומאת מקדש וקדשיו שעיר הנעשה בפנים
ויום הכפורים מכפרין על שאר עבירות
שבתורה הקלות והחמורות הזדונות
והשגגות (ב) הודע ולא הודע עשה ולא
תעשה כריתות ומיתות בית דין שעיר
המשתלח מכפר אחד ישראלים ואחד כהנים
ואחד כהן משוח מה בין ישראלים לכהנים
ולכהן משוח אלא ישהפר מכפר על הכהנים
על טומאת מקדש וקדשיו ר"ש אומר בשם
שדם השעיר הנעשה בפנים מכפר על
ישראל כך דם הפר מכפר על הכהנים
בשם שזידויו של שעיר המשתלח מכפר על פר
מכפר על הכהנים: **גב' מכדי תנא ממכות סליק מאי שנא דתני**
שבועות משום דתני חייב על הראש שתיים אחת מיכן ואחת מיכן
ועל

על כל בין על שאין זה ידיעה לבסוף בין
על שאין זה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף בין על טהור שאכל את
הטמא ונפקא מינה לטומאה שאירעה
בין זה לזה. אבל שעיר הנעשה בפנים
לא נחלקו עליו שאינו מכפר עם אלו
ולא אלו מולין את תלייתו כשיש בה
ידיעה בתחלה ואין זה ידיעה בסוף
כדלמך בגמרא (דף ט:): **היה ר"ש**
אומר. האי נקט לה משום דבעי
למימר אמרו לו מהו שיקרבו זה
בוה אם אצד שעיר שהופרש ליום
הכפורים ונתכפרו באחר ונמנא
זה כרגל או בראש חדש מהו שיקריב
לשם שעירי של יום: **היאך יקריבו.**
והלא כשהופרש לא לכפר על כפרה
זו הופרש ורבי מאיר דקאמר להא
בשלמא אי אמרינן כולן כפרתן שוה
יקרב שהרי כולם כפרה אחת מכפרים
אלא לדידך זה הופרש לכפר על
שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה
ידיעה בסוף היאך יקרב לכפר
זכר על שאין זה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף או בראש לכפר על טהור
שאכל את הטמא: **כולן באין לכפר**
על טומאת מקדש וקדשיו. כל זה
וכיון דכך שוין ואע"פ שכפרותיהן
חלוקות יכול הוא ליקרב דהא לכפר
על טומאת מקדש וקדשיו הופרש
ועל טומאת מקדש וקדשיו הוא
קרב: **משמו.** של ר"ש. וסמס ר"ש
הוא ר"ש זן יוחאי: **ועל זדון**
טומאת מקדש וקדשיו. סתמא היא:
הודע ולא הודע. בגמ' (ג) מפרש לה:
אחד ישראל כו'. בגמ' (ד) פריך מאי
קאמר שבתחלה השוים והדר תני
מה בין ישראל לכהנים: **אלא שהפר**
מכפר על הכהנים גרסי' וצ"ג שדם
הפר: אלא שהפר מכפר על הכהנים.
כל שעיר הפנימי מכפר על ישראל
דהיינו תליית יסורין דיש בה ידיעה
בתחלה ולא בסוף חזון טומאת
מקדש וקדשיו וכן כפרת שעיר
החילון פרו של כהן הקרב ציוה"כ
צפנים כמו שמפורש באחרי מות (ה)
מכפר על הכהנים כדיליף בגמרא (ו):

רבי שמעון אומר וכו'. לחלוק בזה על שאומר למעלה אחד כהנים ואחד ישראלים שוין בכפרת שאר עבירות בשעיר המשתלח ואין
חלוקין בכפרתן אלא בטומאת מקדש וקדשיו וקאמר ר' שמעון כשם שאתה מודה דגם השעיר הפנימי שמכפר על ישראל כפרתו בלא
שום ידיו אלא כפרת הזיות הדם שאין ידיו בשעיר הפנימי אלא במשתלח כך דם הפר מכפר בלא שום ידיו על הכהנים על
טומאת מקדש וקדשיו אימת ליה וידויו של פר במקום וידויו של שעיר המשתלח לכפר על הכהנים בשאר עבירות ואין להם כפרה בשעיר
המשתלח: **גב' ממנו סליק.** כך סדר המשנה שבועות אחר מכות: **על הראש.** על הקפת ראש שמים דהא פאת כתיב (ויקרא
יט) ופאה לשון סוף וקנה הוא כמו (שמות ט) לפאת ים (סס) לפאת נגב מקום חיבור הגלגולת עם הלחי וכן מקום הצדעין:
ועל